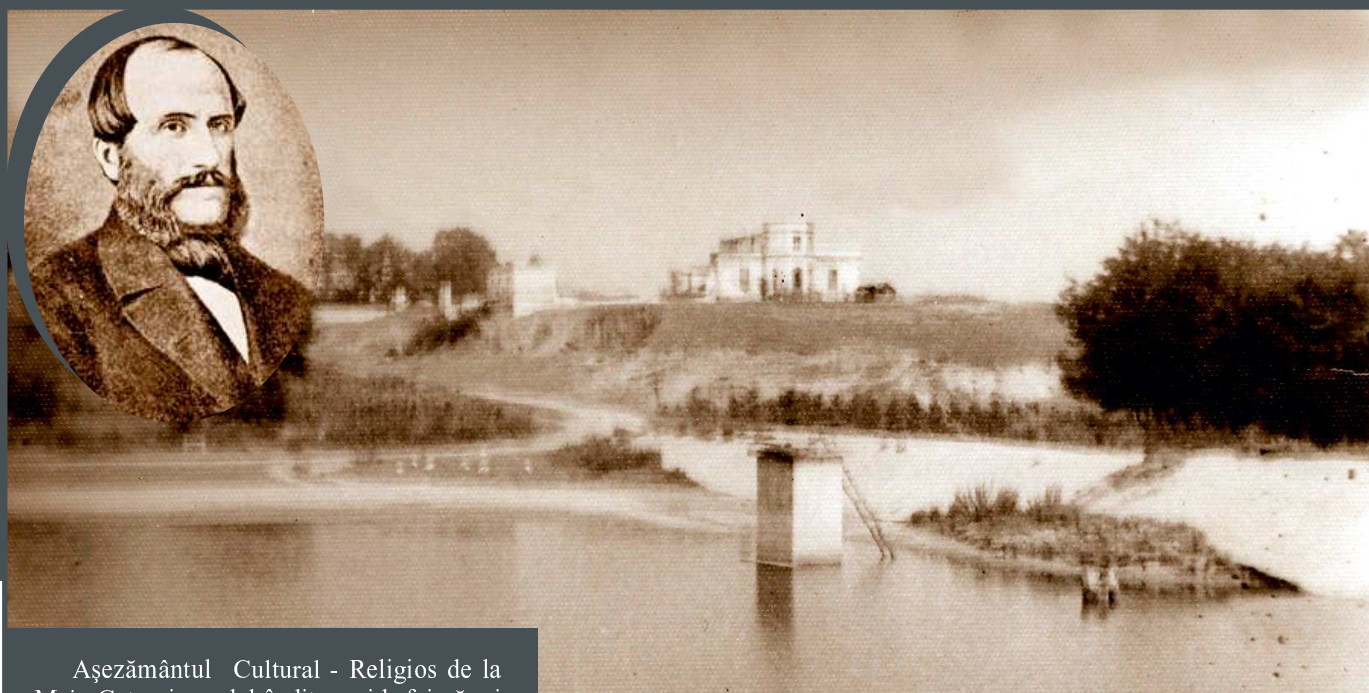

Așezământul Cultural - Religios

VII

Maia-Catargi

și istoria unui om pentru istorie: Barbu Catargiu

Așezământul Cultural - Religios de la Maia-Catargi a dobândit rapid faimă și interes cultural, științific, istoric și religios datorită unor elemente cu caracter de unicitate prin care poate fi definit. Este primul și singurul muzeu cu un profil complementar de o asemenea natură, în care se valorifică unitar, atât patrimoniul cultural și istoric local, cât și cel religios, prin existența spațiilor de expunere muzeală, dar și a bisericii de cult ortodox "Adormirea Maicii Domnului".

În același timp, așezământul de la Maia este destinat să repună pe soclul recunoștinței naționale o personalitate emblematică a istoriei României, **Barbu Catargiu**, întâiul prim-ministru al României Unite, considerat de majoritatea istoricilor ca principalul ideolog al doctrinei conservatoare din țara noastră și unul dintre cei mai străluciți oratori ai vremii sale. Locul deosebit pe care l-a ocupat moșia Maia în viața lui Barbu Catargiu este demonstrat de "Testamentul" său olograf, datat ianuarie 1858, în care scria: " (...) îmi e foarte greu a mă hotărî să las în mâini străine și prin urma pustierii și dărâpării acea moșie unde mi-am fost petrecut cei mai veseli ani ai copilăriei mele și ai vieții mele, unde se află îngropat tată-meu și unde poate mă voi afla și eu(...)". Dorința sa testamentară va fi respectată, întâiul Prim-ministru al României aflându-și odihna de veci în **Biserica "Adormirea Maicii Domnului" din Maia.**

Comuna Maia este situată în N-V județului Ialomița, la 100 km de Slobozia, 30 km. de Urziceni, 50 km. de București și de Ploiești. Deși pe teritoriul comunei Maia, prin cercetări de suprafață s-au descoperit urmele unei așezări geto-dacice, pe un areal de aproape 2 ha, totuși prima atestare documentară este din 18 septembrie 1618, într-un hrisov de pe vremea lui Gavrilă Movilă, care "întărea ocină din camp și din pădure și din apă", pe care le primise ca recompensă de la Radu Șerban pentru "credincioasă slujbă în țări străine și cu vărsare de sânge".

În secolul al XVIII - lea moșia Maia ajunge în proprietatea Filipeștilor.

The Cultural-Religious Establishment

Maia-Catargi

and the history of a history man: Barbu Catargiu

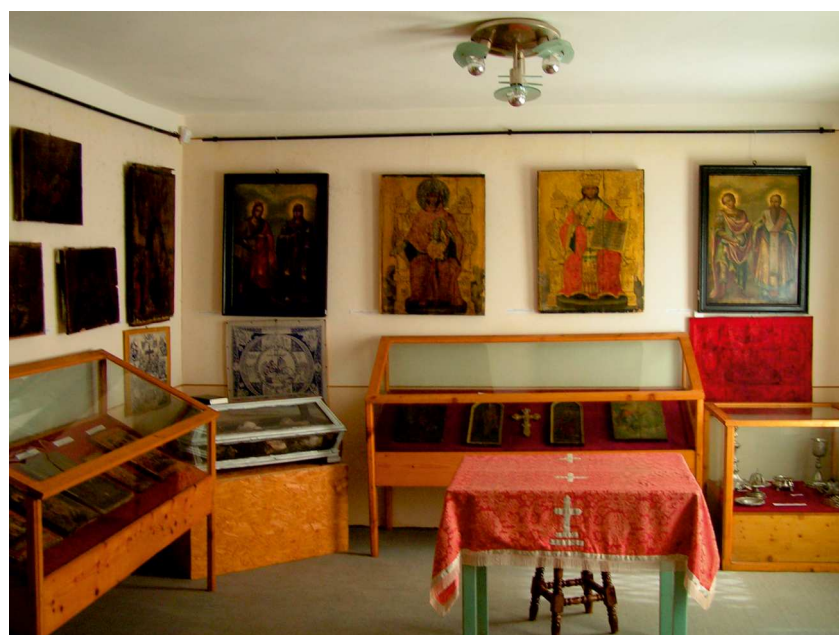

🇷🇺 The Cultural – Religious Settlement from Maia - Catargiu rapidly gained fame and cultural, scientific, historical and religious interest due to some unique elements that define it. It is the first and the only museum with complementary profile of such nature, in which is valorized, in an unitary way, both the local historical and cultural patrimony, and the religious one, thanks to the existence of the museum exposition spaces and to the Orthodox church “Assumption of the Virgin”.

In the same time, the settlement from Maia is destined to replace on the national recognition pedestal an emblematic personality in the Romanian history, **Barbu Catargiu**, the Prime-minister of the United Principalities. Most of the historians consider him the main ideologist of the conservative doctrine in our country and one of the most brilliant orators of his times. The special place that the estate from Maia had in Barbu Catargiu's life is demonstrated by his holograph “**Will**”, dated January 1858, in which he wrote: “ (...) it is very hard for me to decide to abandon in foreign hands and to devastation and ruin the estate where I spent the most cheerful years of my childhood and of my life, where my father is buried and maybe, later, myself (...)”. His testamentary will was respected, the first Prime-Minister of Romania finding his eternal peace in the Church “Assumption of the Virgin” from **Maia**.

The commune Maia is situated in the N-V of Ialomița County, 100 km off Slobozia, 30 km. off Urziceni, 50 km. off Bucharest and off Ploiești. Although on the territory of commune Maia, after surface researches discovered traces of a Geto-Dacic settlement, on an area of almost 2 ha, the first documentary attestation is from 18 September 1618. An uric dating from Gavrilă Movilă, “strengthened a property from plain and forest and water”, that he received as a reward from Radu Șerban for “faithful services in foreign countries and with bloodshed”.

In the XVIII century, the estate from Maia became a property of the Filipești.

Descendent al unei familii muntene, ai căror membri au ocupat permanent dregătorii la Curtea Domnească, Ștefan Catargiu, tatăl lui Barbu Catargiu, a preluat de la Pană Filipescu moșia Maia, castelul cu acareturile, biserica și conacul.

Conform „Marelui Dicționar Geografic al României, 1898 – 1902“ al lui George Ioan Lahovari din 1901 și „Dicționarului Geografic al județului Vlașca (Gorju, Ilfov, Vâlcea, Fălciu, Oltu)“, vol.3, 1890-1895, la sfârșitul sec.al XIX-lea, comuna Maia se întindea pe 2102 ha, din care “Doamna Ecaterina B. Catargiu și principele G. Bibescu au 1295 ha și locuitorii (1175 de locuitori, cu 267 de gospodării. n.n.) 807 ha.” În amândouă documentele se precizează că „La Maia este un Institut de fete, fundațiune a d-lui Barbu Catargiu“.

Institutul de Fete “Barbu Catargiu” de la Maia

În „Testamentul“ olograf, Barbu Catargiu menționa că: “*având în vedere duhul de hrăpire și de nedreptate ce stăpânește în lume și mai cu seamă însuflă pe rudele nesățioase ale celor încetați din viață*”(…) lasă soției sale, **Ecaterina Virginia (născută Palavicini)**, ca parte de avere, “*moșia Maia*”, iar dacă fiica sa Marița “*se va căsători cu vr-un bărbat din familiile de seama ei rumâne sau moldovene moșia Maia și casele se vor moșteni după încetarea din viață a soției mele de unul din fiii ei de parte bărbătească*”(…). În condițiile în care “*fica mea Marița se va căsători cu vr-un străin de neam și de alt rit decât ritul țării noastre, atunci cele mai sus acareturi vor sluji pentru înființarea unui pansionat de fete din familiile însemnate dar scăpătate din Țara Românească și Moldova*”, pension care “*va fi supți îngrijirea vărului meu logofăt Costin Catargiu din Moldova (...)* și se va ține vara la moșia Maia și iarna la București”.

Căsătoria fiicei sale Marița, în anul 1859, cu un străin – Louis Béclard, consulul general al Franței la București, “*cu voea lui Dumnezeu și a mea blagoslovenie*”, îl va determina pe Barbu Catargiu să facă un codicil la testament, datat și semnat la 24 ianuarie 1858, prin care “*moșia Maia singură rămâne și socotesc îndestulă pentru înființarea pansionului proiectat acolo*”, dar să și stabilească “*temeile principale, după care aș dori să se înființeze zisul șezământ de binefacere*”.

Printre condițiile și principiile frecventării pensionului erau acelea ca tinerele să aibă cel puțin șapte ani, să fie din “*familii scăpătate*”, orfane și “*fără cea mai mică stare*”. Prin pension se urmărea “*formarea unor femei de moralitate și de știință care ieșind de acolo cu diplomele lor să poată împărștia lumina învățaturii și principurile de moralitate în sânul societății noastre*”. După terminarea pensionului, absolventele primeau “*diplomele cuvenite*” și “*câte lei două mii (o dată iar nu pă ani) pentru întâmpinarea celor dintâi trebuințe până la căsătorie*”.

Îndeplinind dorința testamentară a lui Barbu Catargiu, pensionul, sub denumirea de Institutul de fete “Barbu Catargiu”, s-a înființat în anul 1890. Din inițiativa lui Leon Béclard, nepotul lui Barbu Catargiu, Parlamentul României a adoptat în decembrie 1899, iar prin Decretul Regal nr. 130/8 ianuarie 1900 au fost promulgate Legea Maia și Statutele Institutului de Fete “Barbu Catargiu”, care s-au publicat în Monitorul Oficial nr.232 din 16/28 ianuarie 1900. Adunarea Deputaților le-a votat în ședința din 1 decembrie 1899, cu unanimitatea de 83 de voturi, în timp ce Senatul le-a votat pe 19 decembrie 1899, cu 70 de voturi pro și unul împotriva. Este de reținut că în “Legea Maia”, la art.II, Leon Béclard este amintit ca “strănepotul fondatorului Barbu Catargiu”, în timp ce în “Statutele Institutului de fete “Barbu Catargiu”, la punctul I se face vorbire despre “*prea iubitului meu bun (bunic-n.n.), fericitul întru pomenire Barbu Catargiu*”.

Descendent of a Walachia family, whose members permanently occupied high offices at the Princely Court, Ștefan Catargiu, Barbu Catargiu's father, took over from Pană Filipescu the estate Maia, the castle with the dependencies, the church and the mansion.

According to George Ioan Lahovari's "Great Geographic Dictionary of Romania, 1898 – 1902" from 1901 and to "The Geographic Dictionary of Vlașca County (Gorju, Ilfov, Vâlcea, Fălciu, Oltu)", vol.3, 1890-1895, at the end of the XIX-lea century, commune Maia stretched over 2102 ha, from which "Lady Ecaterina B. Catargiu and prince G.Bibescu have 1295 ha and the inhabitants (1175 inhabitants, with 267 farms. n.n.) 807 ha." Both documents, mentions that "At Maia there is a Girl's Institute, founded by Lady Barbu Catargiu".

The Girl's Institute „Barbu Catargiu“ from Maia

In his holographic will, Barbu Catargiu was mentioning that *“considering the tendency to steal and do injustices that reign in the world, which is particularly strong at the insatiable relatives of those who passed away”* (...) he bequeathed to his wife, **Ecaterina Virginia (maiden name Palavicini)**, as a part of the legacy, *„the Maia estate”*, and if his daughter **Marița** „will marry with a man from a Romanian or Moldavian family as good as hers, the Maia estate and the houses will be inherited by one of her male children, after my wife will die” (...) „If my daughter will marry a stranger of a different nation or religion than the religion of our country, then the outbuildings aforementioned will be used to start up an academy for young ladies which come from the nobles but poor families from *Walachia and Moldavia*”, college which „will be under the care of my cousin, chancellor **Costin Catargiu** from Moldavia (...) and the classes will be held during summer at Maia estate and, during the winter, in Bucharest”.

The marriage of his daughter, **Marița**, in 1859 with a stranger - **Louis Béclard**, general consul of France in Bucharest, made „with god's will and my blessing” will determine Barbu Catargiu to add a codicil to his will, dated and signed on January 24 th 1858, through which, „only Maia estate will be left, and I think it's enough to found there the projected boarding school” but which also establish „the fundamental principles according to which I'd wish the aforementioned charity institute to be made”.

Among the conditions and principles of going to the boarding school there were that the young girls should be at least 7 years old, to be from „declined families”, orphans and „completely poor”. The school was meant to „form women of a high culture and morality, which would be able to spread the light of the science and of morality among our society after finishing up theirs studies.” After finishing the school, the graduated would get „the earned diplomas” and „two thousands lei, (only once not yearly) to face their first needs, before theirs marriage”.

According to the legacy of Barbu Catargiu, the boarding school, which had the name of Girl's Institute „Barbu Catargiu” was founded in the year 1980. At the initiative, of **Leon Béclard** the grandson of Barbu Catargiu, the Romanian Parliament ruled, in December 1899, and through the royal decree number 130/8 January, 1900 was promulgated the Maia Law and the Statutes of Girl Institute “Barbu Catargiu”, which were published in the Official Monitor number 232 from 16/28 January, 1900. The Deputy Chamber voted them in the session of December first 1899 with an unanimity of 83 votes, while the Senate voted on December 19 1899, with 70 votes for and one against. It should be reminded that, in the Maia Law, at article II, **Leon Beclard** is mentioned as „the grand grandson of the founder Barbu Catargiu”, while in the „Statutes of Girl Institute “Barbu Catargiu”, it's mentioned „my beloved grandfather (grandfather - n.b.), should he rest in peace Barbu Catargiu”.

Conform acestor acte legislative, Institutul de fete "Barbu Catargiu" din comuna Maia devenea "persoană morală", se "așeza chiar în Castelul familiei Catargiu, aflat pe moșia Maia", și primea toate "veniturile moșiei Maia (...) în deplină și de veci stăpânire". Leon Béclard și Alexandru Costin Katargiu administrau averea fundației "d-apurarea și ereditară în persoana coborâtorilor noștri, din tată în fiu, fără absolut nici un amestec străin familiei".

Admiterea fetelor în institut – 12 într-o serie, rămânea "prerogativa absolută a familiei respective a epitropiei, care va aprecia singură asupra admisiunii candidadelor".

După admitere, pe perioada cursurilor primare, elevele vor "primi crescerea și instrucția primară, potrivit programelor în vigoare a școlilor publice ale Statului, în institutul de la Maia, fiind prevăzute cu toate cele trebuincioase traiului, învățaturii, sănătății, îmbrăcăminte, pe cheltuiala fundației".

Toate elevele erau bursiere, studiau și erau găzduite la Institut 10 luni pe an, iar două luni de vară le petreceau în familie, dar și aici plecau "cu toate cele trebuincioase spre a scuti pe părinți de ori-ce cheltuială".

Potrivit organizării școlilor normale de fete, elevele învățau la Institut până la clasa a III-a secundară, după care puteau susține examen de admitere la școlile normale de institutoare, pentru că la Maia nu se putea "întreține un personal didactic trebuincios unui curs secundar, dată fiind îndepărtarea localității de orice centru și lipsa în partea locului a comunicațiilor pe arterele de căi ferate".

Condițiile deosebite ce se ofereau elevelor au impresionat într-atât corpul de inspectori format din Ortensia Racoviță, Natalia Vellenu și Polina Calotescu, încât în Raportul asupra Institutului "Barbu Catargiu" de la Maia (publicat în "Buletinul

oficial al Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice" din 1 iulie 1894), să facă următoarea precizare : " ne simțim datoare a vă aduce la cunoștință impresiunile ce noi am simțit din cercetările făcute la acea instituțiune, atât asupra stării sale materiale, cât și asupra educațiunii ce se predau într-însa".

Institutul era condus de două directoare, "domnișoarele Eufrosina și Virginia Heliade-Rădulescu, care pun mult devotament și pricepere în dirigirea acestei școli de fete" și avea 14 eleve, care studiau : muzica - pian și canto, gramatica, aritmetica, istoria, geografia, științe-fizica, chimia, botanica, franceza, caligrafia, croitoria și confecționarea de flori artificiale.

Cursurile erau susținute de patru profesoare și o maestră internă, a căror pregătire era una deosebită: orele de pian și canto erau predate de "d-ra Aman absolventă și laureată a conservatorului de la Praga", limba franceză de "d-na Chateauvert, cu studii superioare la Paris", "gramatica, aritmetica, istoria, geografia, științele, desenul și caligrafia" de "d-rele Prendu și Zamfirescu, absolvente ale Asilului Elena Doamna", iar croitoria și confecționarea florilor artificiale de "d-ra Aglae Pascu, absolventă a școlii profesionale "Reuniunea femeilor române" din Iași". În raport se mai face mențiunea că medicul Institutului, Caloian Bolintineanu, care locuia în Fierbinți, sprijinea educația elevelor prin "regulate conferințe și experiențe de fizică, chimie și istorie naturală".

Toate aceste condiții ce erau oferite bursierelor au făcut ca "la întrebările adresate de comisie elevelor în cursul celor patru ședințe de examen, copilele răspundeau voios, fără șfială și cu cea mai vie emulațiune".

Descrierea în raport a unei zile obișnuite de la Institutul "Barbu Catargiu" din Maia dă imaginea unei adevărate familii care se constituise în acel așezământ și a unui program care nu avea rigidități exagerate, unde elevele "își îndeplinesc îndatoririle fără de nici o constrângere, nu doară de frica pedepselor ci din sentimentul natural că trebuie să fie cu minte și silitoare".

Școala se desfășura în "clădirea cea mare numită "Castelul Maia", adevărată casă boierească având tot confortul unei case de oraș". Descrierea localului, care avea două nivele, a fost făcută în detaliu, iar "păstrarea obiceiurilor patriarhale ale casei, păstrate chiar și de vechii servitori ai casei, precum și conservarea cu sfințenie a tuturor obiectelor, fără a se schimba măcar locul lor, inspiră tuturor celor care pătrund în acea casă, un simțământ de pietate și de respect. Toți câți locuiesc, formează una și aceiași familie, uniți fiind prin legăturile unui devotament reciproc".

🇬🇧 According to those legislative decisions, the Girl's Institute "Barbu Catargiu" from the Maia village was becoming „person under the law” and was situated „in the very own castle of Catargiu family, in the Maia estate”, and was receiving all „the earnings of Maia estate (...) to own completely and forever”. Leon Béclard and Alexandru Costin Katargiu were the managers of the foundation's wealth „forever and hereditary in the person of our descendants, from father to son, without absolutely any interferences from anyone outside the family”.

The admission of the girls in the institute – 12 each year, remained „the absolute prerogative of the family of the founder, which alone will decide the admission of the candidates.”

After admission, during the elementary school, the students will „receive the education and elementary teachings, according to the same curricula as those of the public schools of the State, in addition, in the Maia Institute receiving everything they need in order to live, to study, to wear and to be healthy, on the expenses of the foundation”.

All the pupil were receiving scholarships, they were living and studying in the Institute for 10 months a year, and they were spending 2 months of the summer in their families, but, the summer, they were leaving being provided „with all they needed in order to spare theirs parents of any expenses”.

According to organization of normal schools of girls, the students were studying in the Institute until the III-rd secondary class, after which they were able to take admission exams at the normal schools of teachers, because, at Maia it was impossible to „support the teaching staff needed for a secondary school, since the village was far away from any university center and there weren't any railroads in those parts”.

The outstanding conditions which were offered to the students impressed so much the inspectors staff formed by Ortensia Racoviță, Natalia Vellenu and Polina Calotescu, that, in the Report on “Barbu Catargiu” Institute from Maia (published in the Official bulletin of the Minister of Religion and Public Schools) on first of July 1894 they made the following statement: „we feel obliged to bring to your knowledge the impressions that we've felt while researching the aforementioned institution in regards of both the material state and the education which is given there.”

The institute was lead by two Ladies headmasters, „miss Eufrosina and Virginia Heliade-Rădulescu, which are very devoted and good at managing this school for girls” and had 14 pupils, which studied: music – piano and canto, grammar, arithmetic, history, geography, sciences – physics, chemistry, botanics, French, calligraphy, tailoring, and the craft of doing artificial flowers.

The classes were teach by 4 teachers and a internship master of outstanding qualifications: the piano and canto classes where taught by „miss Aman, graduated and laureate of Prague Conservatoire”, the French language was taught by „miss Chateauvert, which made her long term studies in Paris, grammar, arithmetic, history, geography, sciences, drawing and calligraphy” by miss Prendu and Zamfirescu, graduated of the Lady Elena Shelter” and the tailoring, and the craft of doing artificial flowers by „miss Aglae Pascu, graduated of the professional school „Reunion of Romanian Women” from Iași ”. In the report it's also mentioned that the doctor of the Institute, Caloian Bolintineanu, resident of Fierbinți, was supporting young lady's education by „regular conferences and experiments in physics, chemistry and natural history”.

All those conditions offered to the scholars determined that „the girls strove to answer joyfully, and without reticence to the questions that were asked by the commission during the four sessions of exams”.

The description, inside the report of a regular day at the Girl Institute “Barbu Catargiu” from Maia give us the picture of a real family which developed in that shelter and of a schedule that had no unnecessary rigidities, where the pupils „fulfill theirs duties without being forced to, not just by fear of punishment but because of the natural feeling that they need to be good and to study hard”.

The classes where taking place „in the big building named „Maia Castle”, a real manor house which had all the comfort of a town's house”. The description of the two level place was detailed, and „the keeping of the patriarchal habits of the house, which were respected even by the old servants of the house, and the careful preservation of all the objects, and even of theirs places, inspire deference and piety. All those who live there form a single big family, united by the bonds of mutual devotion”.

Raportul oferă informații deosebite și despre capela familiei : *"pe dreapta, este o capelă mare, cu un subteran, unde se odihnesc rămășițele donatorilor. Aici se văd într-un sicriu de sticlă veșmintele însângerate ale lui Barbu Catargiu, iar deasupra lor stă înfiptă în perete o veche cruce de lemn a bisericii din Maia, care se zice că s-ar fi surpat de o vijelie și ar fi căzut, tocmai în momentul când Barbu Catargiu era atins de gloanțele ucigașului său, pe dealul Mitropoliei".* Această consemnare privind crucea se păstrează în memoria colectivității și astăzi.

Interesante sunt și datele care privesc comuna : *"În sat mai toate casele sunt de zid, curat ținute și cu grădină. Fiecare familie are vite în de ajuns, car sau căruță și alte acareturi. Țăranii se bucură de o îndestulare care la unii a devenit chiar bogăție".*

Descrierea pădurii și a parcului este și ea relevantă pentru ceea ce se realizase la Maia. Autorul proiectului nu fusese nimeni altul decât renumitul arhitect peisagist vienez Carl Friederich Wilhelm Meyer, cel care realizase Parcul Cișmigiu și avea să înobileze zona castelului Maia cu o superbă grădină englezească, în care fântânile, aleile, construcțiile și colecția deosebită de material dendrologic constituiau o atracție deosebită. Doi arbori exotici, din genul Sophora, se află și acum în curtea Așezământului Cultural – Religios de la Maia, fiind declarați monument al naturii.

Așezat lângă vechiul drum al poștei care ducea de la București spre Moldova, castelul de la Maia, cu 52 de camere, cu lampadare din argint masiv, cu podele de lemn ca o tablă de șah, a fost de multe ori loc de popas și de întâlnire a boierilor care puneau la cale treburile politice sau a celor care veneau în promenadă. De altfel, pe 6 iunie 1862, cu două zile înainte de asasinarea soțului ei, Ecaterina Catargiu pleca la Maia spre a pregăti primirea deputaților din Moldova care se întorceau în 2-3 zile de la lucrările Camerei, iar drumul lor trecea pe la Maia. Barbu Catargiu era adeptul promovării unor asemenea întâlniri, dincolo de cadrul oficial, deoarece ele întăreau legăturile politice și amicale, prin conversații libere și destinse, eliberate de convenții rigide, prin acele clipe de mulțumire sufletească trăite în casa unui prieten.

Din păcate, "pustiirea și dărăpănarea" castelului familiei Catargiu de la Maia, de care s-a temut atât de mult Barbu Catargiu, aveau să înceapă cu anul 1950, când castelul a fost naționalizat, apoi ruinat și distrus în perioada comunistă. N-au rămas din el decât ruinele hrubelor aflate la subsolul castelului și care astăzi sunt în stadiul de conservare, precum și o parte din parcul dendrologic.

Viata și moartea marelui om politic Barbu Catargiu

Personalitate emblematică din istoria României, dar puțin cunoscută de contemporanietatea noastră, Barbu Catargiu s-a născut la 26 octombrie 1807, la București, ca fiu al marelui vornic Ștefan Catargiu și al Tiței (Stanca) Văcărescu, fiica banului Barbu Văcărescu. Erau descendenți ai unei vechi și mari familii muntene, amintită de Cantemir în "Descriptio Moldaviae", în forma Catardziești și atestată documentar în anul 1616.

De la vârsta de 12 ani, Barbu Catargiu a urmat Școala grecească de la Măgureanu, având o aplecare deosebită asupra scriitorilor eleni antici, citirea operelor acestora fiind o preocupare permanentă.

Urmând moda vremii, a trăit nouă ani (1825-1834) în străinătate, cu precădere la Paris, unde a făcut studii temeinice de litere, drept, istorie, economie politică și filosofie, care vor contribui decisiv la formarea intelectuală a viitorului om de stat.

Din această perioadă este de reținut întâmplarea din anul 1830, când, împreună cu vărul și colegul său de învățătură Barbu Știrbei, a mers la o celebră ghicitoare pariziană - Lénormand, care a prezis coroana domnitoare pentru Știrbei și moartea prin violență pentru Catargiu!! Predicția îl va urmări în momentele critice ale vieții!

Se spune că, pe la 1859, când se întorcea de la vânătoare la moșia sa Maia și era la numai câțiva pași de casă, caii s-au speriat și au răsturnat trăsura. Sărind din trăsură, pușca pe care Catargiu o ținea în mână s-a descărcat, îngrozind-o pe Ecaterina, soția sa, care, auzind detunătura, se gândea să nu se fi adevărat fatala prevestire. Catargiu, înțelegând spaima soției sale, o asigură cu vorbele: "Nu de astă dată, Catinco!"

🇬🇧 The report also gives outstanding information about the family chapel: „on the right there is a big chapel, and, in the underground cellars rest the remains of the donors. Here, in a glass coffin, the bloody clothes of Barbu Catargiu can be seen, and above them, stuck in the wall there's an old wooden cross of the Maia church, which is said to have been crumbled by a storm and fall in the very same moment when Barbu Catargiu was hit by the bullets of his killer, on Metropolitan Hill”. This mention about the cross is kept in the collective memory nowadays as well.

Of a great interest are also the dates about the village: „In the village almost all the houses are masoned, clean, and having gardens. Each family had enough cattle, cart or wagon and other agrarian tools. The peasants are well supplied and some of them even wealthy”.

The description of the forest and the park is also relevant for the accomplishments of Maia. The designer was no one else but the renowned landscape architect Carl Friederich Wilhelm Meyer, the one that designed Cişmigiu Park, which enriched the area of Maia Castle with a gorgeous English garden inside which, the fountains, the alleys, the buildings and the outstanding collection of dendrological materials constituted a special attraction. Two exotics trees, from Sophora specie exist even today in the yard of the Cultural and Religious Establishment of Maia, being declared monuments of the nature.

Situated near the old mail-road Bucharest- Moldavia, the Maia castle, having 52 rooms, solid silver lamps, wooden floors crafted like a chess board, was often a place to meet and rest for the nobles which were deciding political issues or for those who were coming to promenade. Besides, on June 6 1862, two days before the assassination of his husband, Ecaterina Catargiu was leaving toward Maia to prepare the receiving of the Moldavian deputies which were returning in 2-3 days from their Chamber session, and their journey was passing through Maia. Barbu Catargiu was a supporter of such unofficial meeting, because they were reinforcing the political and friendly bonds through open and leisure conversations, not enslaved by rigid conventions, through those peaceful moments lived in a friend's house.

Unfortunately, the „emptiness and destruction” of the Catargiu family Castle of Maia, of which Barbu Catargiu was so afraid were meant to begin in the year 1950, when the castle was nationalized, then ruined and destroyed during the communist period. Nothing remains of it except the ruins of the underground cellars, which are restored today, and a part of the dendrological park.

The life and the end of the great political figure Barbu Catargiu

Emblematic personality of Romanian history, although he's not very known nowadays, Barbu Catargiu was born on October 26th 1807, in Bucharest, son of the great magistrate Ştefan Catargiu and of Tiţa (Stanca) Văcărescu, daughter of the count Barbu Văcărescu. They were descendants of an old and big Walachia family, which is mentioned as Catardzieşti by Cantemir in “Descriptio Moldaviae”, and documented since the year 1616.

Barbu Catargiu went to the Greek School of Măgureanu since he was 12 years old, and was particularly attracted by the ancient Greek writers, whom masterpieces he read all his life.

According to the customs of the times he lived outside the country for 9 years (1825-1834), most of which he spent in Paris, where he thoroughly studied languages, law, history, political economy and philosophy, studies which will be decisive for the intellectual formation of the future politician.

Notable from that period is the event from 1830, when, accompanied by his cousin and colleague Barbu Ştirbei, he went to a renowned Parisian fortuneteller - Lénormand, which foreseen the crown for Ştirbei and a violent death for Catargiu!! The prediction will haunt him during the critical times of his life!

The story said that, around the year 1859, when he was returning from hunting at his estate from Maia, and he was in the proximity of the house, the horses got frightened and overturned the carriage. While he jumped from the carriage, the rifle that Catargiu was holding discharged, terrifying Ecaterina, his wife, which, hearing the report was afraid that the fatal prediction has come true. Understanding the fear of his wife, Catargiu, comforted her with the words: „Not today, Catinco!”

Reîntors în țară în anul 1834, a început să frecventeze cercurile Societății Filarmonice, care fusese înființată în anul 1833, alăturându-se lui Ion Cămpineanu, Ion Heliade-Rădulescu, C. Aristia, Emanoil Băleanu, Scarlat Crețulescu, Ioan Russet, Grigore Cantacuzino, C. Manu și alții. Toți vor milita pentru sprijinirea și propagarea culturii, în general, și să încurajeze dramaturgia națională, în special. Unele dintre activitățile Societății Filarmonice au născut însă bănuieli, care mergeau până la a o cataloga drept o asociație secretă, colportoare de idei politice și sociale. Din această cauză, dar și datorită problemelor de ordin financiar, Societatea Filarmonică s-a desființat în anul 1837.

Din același an, împlinind vârsta “regulamentară” de 30 de ani, Barbu Catargiu intra în viața publică, fiind membru în Obșteasca Adunare a Țării Românești, ca reprezentant al județului Teleorman, în ciuda împotrivirii Domnitorului Alexandru Ghica. Discursul de debut în Obșteasca Adunare al lui Barbu Catargiu, rostit în sesiunea din anul 1842, a fost un adevărat rechizitoriu împotriva administrației Domnitorului Alexandru Ghica, dar și un succes oratoric strălucit, care l-a făcut pe liderul oratorilor de până atunci, liberalul Gheorghe Bibescu, să i se adreseze tânărului parlamentar: *“Vere, îți cedez locul meu, m-ai întrecut!”*

De altfel, după alegerea sa ca Domn al Țării Românești (20 decembrie 1842), Gheorghe Bibescu îl va numi, din decembrie 1842, director la Departamentul Dreptății (Justiției), iar la 23 aprilie 1843 îl va ridica de la rangul de paharnic la cel de culcer.

Cu toate acestea, Barbu Catargiu nu va ezita să ia atitudine față de greșelile administrației vărului său, mai ales în privința proiectului de concesionare a minelor către ruși – așa-zisa “Afacere Trandafilof” și a măsurilor arbitrare de modificare a regimului dotal.

Detestând acțiunile violente, dar având și convingeri ideologice de centru-dreapta, Barbu Catargiu a căutat să evite participarea la mișcările revoluționare de la 1848, preferând să se documenteze despre viața civilă și de stat occidentală, să întâlnească oficialități politice din Austria, Franța, Regatul Unit și alte state, să observe cum funcționau instituțiile publice și să *“tragă dintr-însele învățăminte pentru patria sa”*.

Revenit în București în septembrie 1848, a îndeplinit mai multe funcții guvernamentale și publice pentru că, așa cum avea să spună caimacamul Constantin Cantacuzino, *„cinstea și a domniei sale capacitate cerându-l în lucrările cele mai serioase ale Statului”*. A fost numit în două rânduri - la 12 octombrie 1848 și la 23 septembrie 1854 - în funcția de director la Departamentul Dreptății, a fost suplinitor la Sfatul Vistieriei (din 2 decembrie 1848), împreună cu marele ban A. Filipescu, marele vornic A. Scarlat Ghica și marele logofăt C.A. Șuțu, judecător la Înalta Curte, a deținut portofoliul Finanțelor începând cu 18 octombrie 1858. Pe scara treptelor ierarhice nobiliare a urcat la rangul de vornic și apoi de logofăt.

Returned in the country in the year 1834, he started to frequent the Philharmonic Society, which was founded in the year 1833, adjoining Ion Cămpineanu, Ion Heliade-Rădulescu, C. Aristia, Emanoil Băleanu, Scarlat Crețulescu, Ioan Russet, Grigore Cantacuzino, C.Manu and others. All of them will militate toward the encouragement and spreading the culture in general and in particular the encouragement of Romanian dramaturgy. However, some of the activities of the Philharmonic Society issued concerns, which went up to considering it a secret association, which would spread political and social idea. Due to that, but also because of financial issues, the Philharmonic Society was closed in the year 1837.

Starting the same year, since he reached the law required age of 30 years, Barbu Catargiu entered the politics, becoming a member of the Walachia Public Assembly, as a Representative of Teleorman county, despite the opposition of the Prince Alexandru Ghica. The opening speech of Barbu Catargiu in the Public Assembly, declaimed in the year 1842 was a true indictment against the administration of the Prince Alexandru Ghica, but also an outstanding orating success, which determined the previous leader of the orators, the liberal Gheorghe Bibescu, to say to the young Member of the Parliament: „Cousin, I'm surrendering my place to you, you surpassed me!”

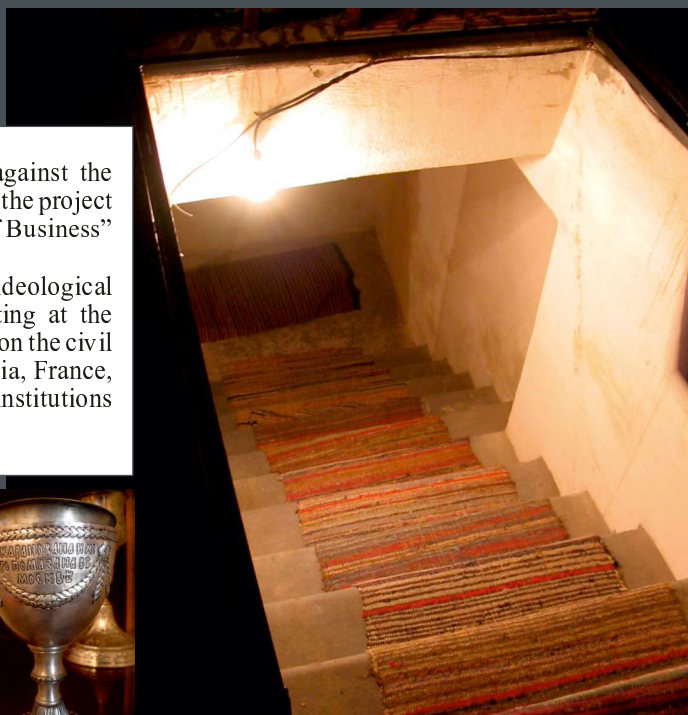
Besides, after his election as Prince of Walachia (December 20, 1842) Gheorghe Bibescu will appoint him director of Justice Department, and in April 23 rd, 1843 will elevate him from the Cup-bearer rank to the rank of Lord Steward.

Returned to Bucharest in September 1848, he had several political and public positions because, as the Caimacan Constantin Cantacuzino would say, „his rectitude and capacity demanded him for the most important state's business”. He was appointed two times, at October 12 th 1848 and September 23rd 1854 in the position of director of Justice Department, he was substitute in the Council of Treasury (from 2 December 1848) alongside the great count A. Filipescu, great magistrate A. Scarlat Ghica and the great chancellor C. A. Șuțu, high judge at the Supreme Court, he hold the Finance Minister position starting October 18, 1858. In the hierarchy of nobility he went up until the rank of magistrate and then chancellor.

However, Barbu Catargiu won't hesitate to openly speak against the mistakes of his cousin's administration, especially in the regards of the project of conceding the mines to the Russians – the so called „Tradafilof Business” and the arbitrary measures of modifying the dowry laws.

Barbu Catargiu, which hated the violent actions but also had ideological convictions of moderate right wing, tried to avoid participating at the revolutionary movements from 1848, choosing to gather evidence on the civil and political occidental life, to meet political officials from Austria, France, United Kingdom and other states, to observe the way the public institutions functioned and to „pull from them knowledge for his country”

La 19 martie 1857, Barbu Catargiu se regăsește printre membrii Comitetului Conservator al Celor Nouă, alături de Scarlat Bărcănescu-tatăl, C.I.Filipescu, I.Em. Florescu, Gr.N.Filipescu și alții. Constituit ca organism politic unionist, Comitetul Conservator al Celor Nouă va redacta cele opt puncte fundamentale destinate dezbaterilor și hotărârilor din Divanul ad-hoc, publicate, la 19 martie 1857, într-o broșură, în 6000 de exemplare. A fost membru marcant al Comisiei Centrale de la Focșani, însărcinată cu elaborarea legilor comune celor două Principate, dar nu a avut și privilegiul de a se afla în Divanul ad-hoc care se pronunța asupra organizării viitoare a celor două țări române, din cauza intrigilor și ostilității unor politicieni ai vremii.

Participând la alegerile pentru Adunarea Electivă de la sfârșitul anului 1858, Barbu Catargiu va fi ales de micii proprietari în două județe – Ialomița și Olt, optând să-i reprezinte pe cei din Ialomița, unde avea și proprietățile.

Înfăptuirea Unirii Principatelor la 24 ianuarie 1859 și înscăunarea domnitorului Alexandru Ioan Cuza reprezenta începutul unei perioade nu lipsită de frământări interne și de pericole externe, care au adus, în primii trei ani de domnie, schimbarea a 20 de guverne. Intervenția personală a domnitorului Alexandru Ioan Cuza pentru ca Poarta să recunoască Unirea Principatelor a avut ecoul dorit la data de 11 decembrie 1861, când, alături de recunoașterea acestui act istoric și legitim al națiunii române, s-a acceptat și posibilitatea formării unui guvern unic, o singură capitală la București și un singur parlament (Cameră).

Data de 11 decembrie 1861 va fi una de referință în biografia și în cariera politică a lui Barbu Catargiu. Discursul său rostit în Cameră în calitate de deputat a rămas peste vreme ca o adevărată bijuterie de elocință, oratorie și înalt patriotism. Redăm câteva pasaje : "(...) Unirea noastră dar de astăzi se face sub scutul înțelepciunii și înfrățirii; și înțelepciunea ne vine de la Dumnezeu; înfrățirea între oameni este este unul dintre cele mai de căpetenie comandamente ale religiei noastre. Să zicem dar ca biserica noastră: "ceea ce Dumnezeu a unit, oamenii să nu mai îndrăznescă a mai despărți"; nu. Dar, ca să ne asigurăm contra unei asemenea primejdii, nu este destul unirea între țările surori; ne trebuie și unirea între fiii ei. Așa numai vom consolida pentru veacuri marele fapt de astăzi; așa numai vom păstra locul nostru între națiile Europei, unde ne aflăm de astăzi înscrise. (...) Acum, pe drapelul nostru, înaintea căruia să fim toți îngenunchați, să scriem astăzi: „ Totul pentru țară, nimic pentru noi!” Să trăiască România!”.

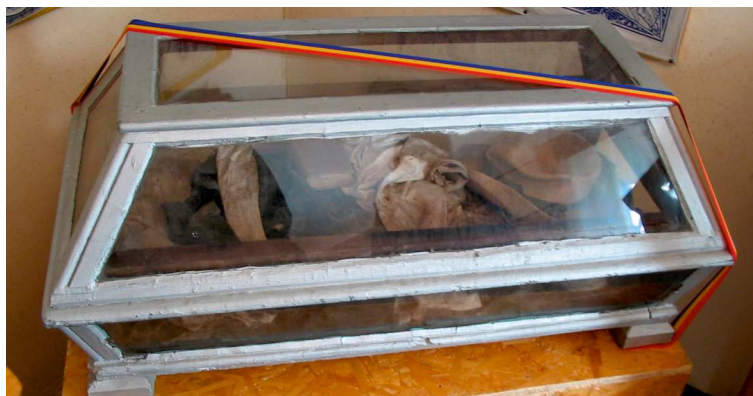
În ziarul „Independența” din 13 decembrie 1861, Radu Ionescu, unul din adversarii politici ai lui Barbu Catargiu scria: „ O voce mișcată și sonoră, un accent puternic și vibrator, imagini mari și cuvinte bine simțite, ridicau discursul său la înălțimea faptelor ce-l inspiraseră. În sală și la tribune aplauze zgomotoase și aclamațiuni generale au urmat discursul său, pe care Domnitorul se zice că a voit a i se comunica îndată prin telegraf.”

Profitând de sistemul electoral impus prin Convenția de la Paris (7 august 1858), conservatorii dețineau majoritatea în Cameră și, în consecință, Cuza Vodă a instituit, la 22 ianuarie 1862, primul Guvern al României, desemnându-l ca prim-ministru pe Barbu Catargiu, care va deține și portofoliul Internelor și va asigura interimatul la Finanțe și Lucrări Publice.

A îndeplinit mai multe funcții guvernamentale și publice, printre care și cea de vicepreședinte al Adunării Deputaților, unde a avut onoarea de a conduce dezbaterile înaltului corp legiuitor.

În viziunea sa, Barbu Catargiu vedea o altfel de Românie, una reformată treptat cu ajutorul civilizației moderne, construită pe fundamentul instituțiilor sale tradiționale, pe credință, educație, ordine și justiție, în care proprietatea avea un statut clar definit. Sistemul electiv trebuia gândit în așa fel încât să aducă în Parlament oameni politici cultivați și responsabili, bogați și atașați bogăției, personalități cu discernământ politic, care să aibă cumpănire și prudență în fața proiectelor ce tindeau să fie impuse prin forța mulțimii.

În contradicție cu liberalii, Barbu Caragiu nu credea că România se poate clădi pe mase și pe aducerea lor la putere, ci pe elite care să le călăuzească și care să știe să evite orice salt care ar desființa tradiția. Adresându-se liberalilor, Barbu Catargiu le spunea : “Voiți să suiți? Nimeni nu vă oprește. Dorința vă e firească. (...) Vă rugăm însă să călcați mai încet, din treaptă în treaptă; nu voiți a sări din capul de jos al scării tocmai la cel de sus și de acolo deodată sus pe streșină, fiind pasul cam mare, ne e frică să nu cădeți și, ceea ce ar fi mai rău, să cădeți peste noi ce vă privim cu atâta plăcere și să ne rupeți gâtul și nouă!”.

At March 19, 1857, Barbu Catargiu will be among the members of the Conservative Committee of the Nine, alongside Scarlat Bărcănescu-the father, C. I. Filipescu, I. Em. Florescu, Gr. N. Filipescu and others. Build as a Unionist organism, the Conservative Committee of the Nine will edit the eight fundamental points which were meant to be discussed and decided during the Ad-hoc Divan, which were published, at march 19th 1857 in a brochure, in 6000 copies. He was an important member of the Central Commission from Focșani, which was charged to elaborate the common laws of the two Principalities, but did not have the privilege of being appointed in the Ad-hoc Divan, which was deciding on the future organization of the two Romanian countries, due to the hostility and the intrigues of some politicians of the time.

When he participated at the elections for Elective Assembly from the end of the year 1858, Barbu Catargiu was elected by the landowners of two counties – Ialomița and Olt, and he chosen to represent those from Ialomița, where he had his own estates.

The fulfillment of the union of the two Principalities, at January 24, 1859 and the installation of Alexandru Ioan Cuza was the start of a period of internal and external struggles, which lead to the government being changed 20 times during the first 3 years of reigning. The personal intervention of the Prince Alexandru Ioan Cuza to the Sublime Porte to recognize the Union of the Principalities had the wished effect on 11 December 1861 when, by recognizing an historical legitimate act of the Romanian nation it was accepted the possibility to form a single government, to have a single capital, at Bucharest, and a single Parliament (Chamber).

The date of 11 December 1861 will be a significant one for the life and political career of Barbu Catargiu. His speech, orated in the Chamber in his quality of Deputy remains in time a sample of outstanding eloquence, oratory and high patriotism. We'll be quoting few phrases: „Our Union of today is made under the shelter of wisdom and brotherhood; and the wisdom comes from God; the brotherhood of man is one of the most important demands of our religion. Therefore, let's say this, in the words of our church: „what God united no man should dare break up”; no, but to insure ourselves against such a peril it's not enough to unite the two sister countries, we need to also unite theirs sons. Only in that way we'll consolidate through centuries the magnificent act of today; only in that way we'll keep our place among the nations of Europe, where we have settled from today (...) Now, on our flag, before which we should all kneel down, let's write today: „Everything for the country, nothing for ourselves!” Long live Romania!”

In the „Independence” newspaper, from 13 October 1861, Radu Ionescu, one of the political adversaries of Barbu Catargiu, was writing: ”A touched and sonorous voice, a strong vibrating accent, great images and strongly felt words were raising his speech at the high of the facts that inspired it. Among the room and at tribunes loud applauds and unanimous cheers followed his speech, about which it is said that the Prince wanted to hear it by telegraph right away.”

Taking advantage of the electoral system imposed through the Paris convention, the conservatives hold the majority in the chamber, and, therefore Cuza Vodă formed, at 22 January 1862, the first Romanian Government, appointing as first minister Barbu Catargiu, which will also have the Home Office portfolio and insured the interim at Finances and Public works.

He fulfilled several political and governmental functions, among which the vice-presidency of the Deputy Chamber, where he had the honor of leading the high law making organism.

The vision of Barbu Catargiu was of a different Romania, one which is gradually reformed through modern civilization, build on the foundation of traditional institutions, on believe, education, order and justice, in which the propriety had a clearly defined status. The election system needed to be conceived in such a way that it would bring to parliament cultivated and responsible, wealthy and attached to theirs wealth political men, personalities with political discernment, which would be prudent and moderate toward the projects that tended to be forced by the crowd.

Contradictory to the liberal believes, Barbu Catargiu did not thought that Romania could be build up on crowds and on giving the power to them, but on the leading elites which would guide them and whom would know to avoid any leap that might destroy the traditions. Speaking to liberals, Barbu Catargiu would say: “Do you want to go up? No one is stopping you. Your wish is natural (...) However we ask you to ascend slower, step by step; don't pretend to go from the bottom of the ladder until the very first step and from there up on the roof, because the step is a bit to big, and we are afraid that you might fall, and, which would be worst, you might fall on us, who watch you with so much pleasure, and break our necks to!”

Prin elocința și accentuatul său spirit polemic, Barbu Catargiu a fost aproape singurul dintre parlamentarii vremii care putea contracara oricare dintre intervențiile liderului Partidului Liberal, Ion C.Brătianu. De altfel, din discursurile lui Barbu Catargiu rămân și astăzi memorabile și valabile ca mesaj politic aserțiuni precum :

“În general oamenii admit sau resping teoriile politice nu după adevărurile ce ele le cuprind, ci după folosul ce fiecare dintre ei nădăjduiește a trage din ele.”

“Bătrânii aceia pe care îi disprețuiți, prin înțelepciunea și răbdarea lor, au ținut lucrurile cum au putut, prin mijlocul atâtor nenorocite încercări și cu micile lor mijloace, ca să ne lase drepturile de care ne bucurăm astăzi. Între cei ce au fost și au făcut ceva și între cei ce făgăduiesc și n-au făcut nimic, este mare deosebire. Cei ce au fost au făcut mult rău, dar au făcut și mult bine; vânturând faptele lor, tot vor rămâne multe grăunțe din pleavă, ca să avem ce semăna și să putem în urmă culege. Dar, de vom vântura vorbele pompoase, făgăduielile umflate, de care suntem asurzii de câțiva ani încoace, vă întreb, în cuget curat, ce credeți că ne-ar rămânea? Tot ceea ce am putea agonisi vânturând vântul : un zgomot amăgitor; o gângă de vorbe îngânate, babilonice, neînțelese chiar de cei ce le rostesc. Iată rezultatul. Vă rugăm dar, domnilor, fiți mai modești în vorbe. Noi avem răbdare, și răbdare multă; vă așteptăm faptele, ca să putem cunoaște cine sunteți, ce voți și ce puteți!”

„Temeți-vă, domnilor, că va veni o vreme când vi se va măsura cu măsura cu care măsurați altora atăzi”.

„Să încetăm dar de a huli pe bogați și, mai cu seamă, de a tângui, cu un cuvânt și fără cuvânt, clasele de jos ale societății. Cu acestea nu facem decât a le descuraja și a le înrăutăți. Insuflând lenea, nerăbdarea, invidia, nu dăm oamenilor; fiți încredințați, mijloace noi și bune de bogăție și de fericire; din contră, le pregătim mizeria și ticăloșia”.

“Un galben în punga unui milionar prețuiește mai puțin decât o para în punga unui sărac, ce o are numai pe dânsa și o ține numai pentru hrana vieții sale”.

Legile fundamentale care puteau înscrie România pe un drum sau altul erau cele ale reformei agrare și electorale, iar soluțiile diferite susținute de cele două tabere politice – liberalii și conservatorii – au acaparat evoluția vieții politice românești până în ziua de 8 iunie 1862.

La începutul lunii iunie 1862, au avut loc câteva ședințe ale Adunării Deputaților, cu dezbateri aprinse între Mihail Kogălniceanu și Barbu Catargiu pe marginea legii rurale. În toiu acestor dezbateri, liberalii au venit cu solicitarea de a li se aproba o întrunire în ziua de 11 iunie 1862, care să fie

dedicată aniversării revoluției de la 1848. Existând indicii că întrunirea avea cu totul alt scop, Barbu Catargiu, de acord cu majoritatea Camerei, nu a aprobat întrunirea liberalilor și, ca într-o stranie premoniție, rostește de la tribuna Adunării Deputaților celebrele cuvinte: *“Pacea, domnilor; pacea și odihna sunt scăparea țării, și voi prefera moartea mai înainte de a călca sau lăsa să se calce vreuna din instituțiile țării”!*

Aflat în al 55-lea an al vieții sale, în deplină maturitate și activitate politică, Barbu Catargiu fusese avertizat asupra unor conspirații, care urmăreau suprimarea sa violentă din viața

politică. Chiar în ziua de 4 iunie 1862, îi răspunsese cu încredere lui Barbu Slătineanu, unul dintre prietenii săi: *„Nu există român care să fie capabil a ucide un român!”* De asemenea, îngrijorată de soarta soțului său, Ecaterina Catargiu îl va atenționa pe Nicolae Bibescu, prefectul Poliției, venit în ziua de 5 iunie 1862 să-l ducă pe Barbu Catargiu la Cameră : *„Mai lăsați-l în pace cu politica, căci se pregătește o nenorocire!”* „Nu teme, vorniceaso, i-a răspuns Nicolae Bibescu, *de vreme ce Coconu Barbu e cu mine”.*

Through his eloquence and his very polemic spirit, Barbu Catargiu was almost the only one of the Members of the Parliament of his time which was able to counteract the interventions of the Leader of the Liberal Party, Ion C.Brătianu. Besides, phrases of the speech of Barbu Catargiu are still memorable and valid in their political message even today, for instance:

„Usually people admit or reject political theories not because of the truth contained in them but according to the personal interest that they think they would bring to them.”

„Those old people that you scorn managed to hold things under control at their best, through their wisdom and patience among so many unfortunate events, in order to give us the rights we enjoy today. There is a big difference between those who were someone and did something and those who promise and done nothing. The ones that were did a lot of bad, but also a lot of good; by winnowing their deeds there will be lots of grains remaining from the chaff, enough for us to plant and to reap later. But if we'd winnow the big words, the pompous promises that deafen us of a few years, I am asking you, with no mean intention, what do you think it will remain? Everything that would enrich us if we'd winnow the wind: a loud noise, a gangue of mumbled Babylonic words, which are not understood not even by the ones saying them. Here's the result. Therefor we ask you, gentlemen, show a bit more modesty in your words. We have patience, and a lot of it; we are waiting for your deeds, so we would be able to find out who you are and what you want and what you can do.”

„Be afraid, gentlemen, that there will be a time when you will be judged by the standards you judge others today.”

„So let's stop blaspheme the rich ones and, most of all to pity with words and without words the lower classes of the society. By doing that we manage only to discourage them and making them worst. By inspiring them with laziness, impatience, envy, you can be sure we're not giving to the people new and better ways to enrich and be happy, on the contrary, we prepare them for poverty and abjection”.

One gold coin in the pocket of a millionaire worth less than a penny in the pocket of a poor man, who only has this one and keeps it for the food of hi life”.

The fundamental laws that could inscribe Romanian one or another road were those of the agrarian and elective reforms, and the different solutions sustained by the two political camps – the Liberals and the conservatives – took over the evolution of the Romanian political life until the day of 8 June 1862.

At the beginning of June 1862, took place several meetings of the Chamber of Deputies, with vivid debates between Mihail Kogălniceanu and Barbu Catargiu about the rural law. During these debates, the Liberals came with the demand to obtain the approval of a meeting on 11 June 1862,

which was to be dedicated to the anniversary of the 1848 Revolution. Having some clues that the meeting had an entirely different purpose, Barbu Catargiu, in agreement with the most part of the Chamber, did not approved the meeting of the Liberals and, in a strange premonition, said at the Chamber of Deputies tribune, the famous words: *“Peace, gentlemen, peace and rest are the country salvation and I will prefer death before I violate or let violate one of the country institutions”!*

In the 55 year of his life, in full maturity and political activity, Barbu Catargiu had been warned regarding

some conspiracies, which had in view his violent suppression from the political life. On 4 June 1862, he trustfully answered to Barbu Slătineanu, one of his friends: *„There is no Romanian who can kill another Romanian!”* Worried fort her husband's life, Ecaterina Catargiu attracted Nicolae Bibescu, the Police Prefect's attention, who came on 5 June 1862 to bring Barbu Catargiu to the Chamber: *„Spare him with the politics, a calamity will take place!”* *„Do not worry, Madam Magistrate, answered Nicolae Bibescu, since Cocoon Barbu is with me”.*

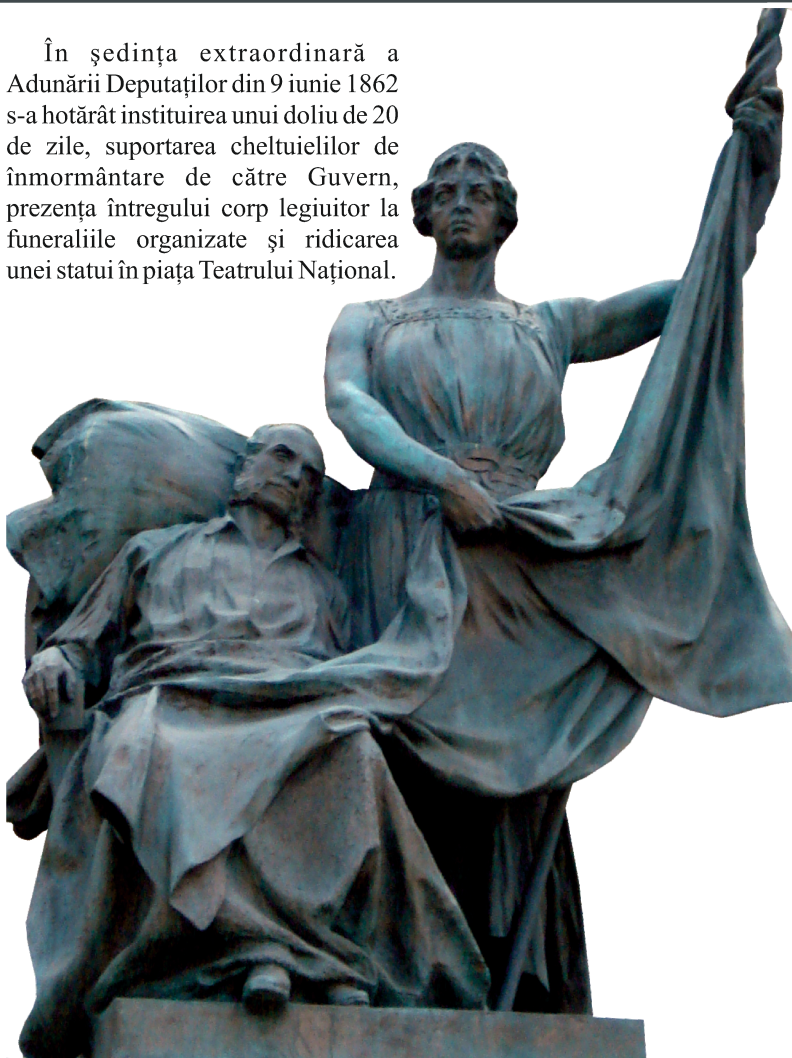
Evenimentele s-au precipitat și numai peste trei zile o mână criminală l-a asasinat pe cel dintâi prim-ministru al țării unite, inaugurând istoria modernă a României cu o crimă politică.

După terminarea dezbaterilor din Cameră, din ziua de 8 iunie 1862, primul-ministru Barbu Catargiu a părăsit clădirea Parlamentului din Dealul Mitropoliei în jurul orei 17,30. A cerut trăsura, dar ea dispăruse! Constantin Cantacuzino l-a invitat pe Barbu Catargiu să folosească trăsura lui, dar, apărând prefectul Poliției, colonelul Nicolae Bibescu, cel care îl însoțise și la venire, acesta oferă trăsura sa. Barbu Catargiu a acceptat, s-a așezat în cupeul deschis, alături de șeful Poliției, care avea „brațul drept peste umerii primului ministru”.

Când trăsura a trecut pe sub bolta porții Mitropoliei (clopotnița de azi), din umbră a apărut asasinul, care s-ar fi urcat pe scara trăsurii și ar fi tras două gloanțe din apropiere. Primul glonț l-a izbit pe Barbu Catargiu în cap, moartea fiind instantanee. Părul capului era pârliț, fapt care dovedește că se trăsese de

aproape și îl contrazice pe Bibescu, care ar fi spus : ”S-a tras de sus!”, adică din clopotniță. Al doilea glonț a suierat pe lângă urechea lui Bibescu. Auzind împușcătura, principele Dimitrie Ghica a strigat : „În Catargiu a tras!”. Speriați de împușcături, cailor au pornit la vale și Nicolae Bibescu a reușit cu greu să oprească trăsura la poalele dealului, unde l-a întâlnit pe Alexandru Plagino, fost prefect de București și ministru de finanțe. Urcând pe treapta trăsurii, acesta a observat poziția rigidă a primului-ministru, dar l-a întrebat: „Ești amărât, coane Barbule?” Neprimind nici un răspuns, Alexandru Plagino i-a atins corpul și acesta s-a prăbușit, cu capul în dezordine și spatele acoperit de sânge. Plagino a fost rugat să ducă victima acasă, iar Bibescu a urcat dealul și a închis porțile Mitropoliei împreună cu câțiva agenți. Trupul neînsuflețit al primului-ministru a fost transportat la domiciliul său unde a fost examinat de doctorii Sarrhos, Felix și Iorganda. La casa marelui bărbat de stat a venit și Cuza, pentru a fi alături și a lua parte la durerea familiei.

În ședința extraordinară a Adunării Deputaților din 9 iunie 1862 s-a hotărât instituirea unui doliu de 20 de zile, suportarea cheltuielilor de înmormântare de către Guvern, prezența întregului corp legiuitor la funeraliile organizate și ridicarea unei statui în piața Teatrului Național.

Pe 9 iunie 1862, populația venea într-un adevărat pelerinaj la catafalcul primului său ministru, iar seara, trupul neînsuflețit a fost depus la Biserica Sărindar, unde în ziua de 10 iunie 1862 s-a oficiat ceremonia funebră, în prezența unei mulțimi impresionante.

După terminarea slujbei religioase, cortegiul s-a îndreptat pe Podul Mogoșoaiei (Calea Victoriei) până la bariera orașului, de unde un pîchet de jandarmi și mai mulți prieteni l-au urmat până la moșia Maia.

La Maia, cortegiul funerar a ajuns la ora 21,30, înconjurat de torțe funerare și întâmpinat cu cântece religioase. În mormântarea a avut loc a doua zi, 11 iunie 1862, când clăcașii de pe moșia Maia au cerut să li se facă favoarea de a purta pe brațe sicriul iubitului lor protector și a-l transmite apoi prietenilor acestuia pentru a fi depus spre veșnicie în cripta familiei din Biserica „Adormirea Maicii Domnului”.

Imediat după asasinat au fost operate peste 200 de arestări, după care cercul de suspecți s-a restrâns la trei nume : Dimitrie Dunca, Iulian Grozescu, prietenul acestuia și Gheorghe Bogati, ungur de origine.

Cuza a anunțat o recompensă de 6000 de lei pentru dezvăluirea asasinului.

Ancheta a fost încredințată procurorului Ioan Deșliu – originar din Ialomița!- și procurorului G. Sachellarie. Principalul suspect, Dimitrie Dunca, apropiat de gruparea liberal-radicală, n-a putut fi anchetat deoarece a dispărut, dar analizele multor istorici converg spre ideea că implicarea directă în atentat a liberalilor era puțin plauzibilă, deoarece aveau alte mijloace de luptă politică. Izvoarele istorice arată că Dimitrie Dunca este semnalat înainte de 5 mai 1862 în județul Ialomița ca agitator politic liberal.

Gheorghe Bogati a fost identificat și interogat 10 ani mai târziu, la 28 aprilie 1872, la Alba Iulia de autoritățile chezarocrăiești. Cunoscut mai mult pentru faptul că își ducea viața în lumea prostituatelor, dar și pentru că îl cunoștea bine pe prefectul Poliției, Nicolae Bibescu, suspectul Gheorghe Bogati a fost catalogat „mai degrabă un informator, decât criminal”. Totuși, îmbogățirea peste noapte a prezumtivului asasin, precum și numirea lui de către Cuza în înaltul post de inspector silvicultor în ambele principate fără a avea pregătirea necesară, ridică destule semne de întrebare asupra acestuia, dar îl incriminează și pe domnitor. De altfel, odată cu căderea lui Cuza, Bogati a părăsit intempestiv slujba dată de domnitor și s-a refugiat în Transilvania, unde a fost identificat și interogat 10 ani mai târziu.

🇬🇧 The events escaped control and in three days a criminal hand assassinated the first Prime Minister of the united country, inaugurating the Romanian modern history with a political crime.

After the Chamber debate from 8 June 1862, the Prime-Minister Barbu Catargiu left the Parliament building from the Metropolitan Hill around 17.30. He asked for his carriage, but it was gone! Constantin asked for his carriage, but, appearing the Police Prefect, Colonel Nicolae Bibescu, who accompanied him to his arrival, he offered his carriage. Barbu Catargiu accepted, sat in the opened coupe, next to the Police chief, who had his "right arm over the Prime Minister shoulders".

When the carriage passed under the vault of the Metropolitan gate (the belfry from today), all of a sudden appeared the assassin, who climbed the carriage stairs and shoot two bullets from close range. The first bullet hit Barbu Catargiu in the head, his death being almost instantaneously. The hair from the head was burned, a fact that prove that the shot was close range and contradicts

Bibescu, who said: "They shot from somewhere up!", meaning from the belfry. The second bullet whizzed past Bibescu's year. Hearing the shot, the principle Dimitrie Ghica shout: „They shot in Catargiu!”. Scared by the shots, the horses run down the hill and Nicolae Bibescu hardly managed to stop the carriage and the foot of the hill, where he met Alexandru Plagino, former Bucharest Prefect and Finance Minister. Mounting the carriage stair, he noticed the Prime Minister's rigid position, but he asked: „Are you sad, Barbule?” Not receiving any answer, Alexandru Plagino touched his body and it collapsed, with the head in disorder and the back covered in blood. Plagino was asked to take the victim home, and Bibescu climbed the hill and closed the gates of the Metropolitan Seat, along with some agents. The Prime Minister's dead body was transported to his residence, where it was examined by doctors Sarrhos, Felix and Iorganda. At the dwelling of the great state man came Cuza, to take part at the family pain.

During the extraordinary session of the Deputy Chamber from 9 June it was decided that a national mourning period of 20 days would be declared, that the burial expenses would be supported by the government, that the entire legislative body would be present at the funerals, and that a statue would be made in the public square of National Theatre.

On 9 June 1862, the populace was coming at the catafalque of the prime minister like in a true pilgrimage, and, in the evening, the corpse was taken to the Sărindar Church, where in the day of June 10 1862 the funerary ceremony, where a huge crowd participated, took place.

After the religious ceremony, the funeral procession walked on Mogoșoaia Bridge (Victoria Street) until the town's barrier from where a picket of gendarmes and several friends followed until Maia estate.

The funeral procession reached Maia at 30 past 21, surrounded by flambeaux and was meet with religious songs. The funeral took place next day, June 11 1862, when the bondsmen of Maia estate asked the favor to be allowed to carry the coffin of theirs beloved protector and then pass it to his friends so it was laid to rest for the eternity in the family crypt of the church „Assumption of the Virgin”.

Right after the assassinate 200 arrests were made, and later on the suspects list was limited to 3: Dimitrie Dunca, Iulian Grozescu, his friend and Gheorghe Bogati, Hungarian by origins.

Cuza offered a 6000 lei reward for the revealing of the assassin.

The investigation was given to the public prosecutor Ioan Deșliu – originated in Ialomița!- and to the public prosecutor G. Sachellarie. The principal suspect, Dimitrie Dunca, which was close to the radical liberal group couldn't be investigated because he disappeared, but the analysis made by many historians agree that the direct implication of the liberals wasn't a very likely hypothesis since they had other ways of fight in politics. The historical resources shows that Dimitrie Dunca was signaled in the Ialomița County before may 5 1862 as being a liberal political agitator.

Gheorghe Bogati was found and questioned, 10 years later, at April 28, 1872, in Alba Iulia by the

authorities of the Austro-Hungarian empire. Renowned mostly for spending his life in the company of whores, but also having close relations with the chief of the police, Nicolae Bibescu, the suspect Gheorghe Bogati was considered "rather an informer than a murderer". However the fact that presumptive killer suddenly became very rich, and also the fact that he was appointed by Cuza in the high rank of forest inspector in both Principalities without having the needed qualifications raises a lot of questions about him, and also about the Prince. Besides, once Cuza have fallen, Bogati has left without notice the job that the Prince had given to him and fled to Transylvania where he was found and interrogated 10 years later.

Interesant este că atunci când procurorul G. Sachellarie a cerut interogarea șefului Poliției, Nicolae Bibescu, imediat, fără nici o explicație și abuziv, procurorului I. Deșliu i se retrage cazul, care este dat procurorului I. Șoimescu. Din ordinul lui Cuza, acesta sistează cercetările și cazul asasinării primului ministru Barbu Catargiu este închis. Dosarul întocmit în anul 1862 a dispărut, existând în arhive doar dosarele de la 1866 și 1869-1876. De asemenea, dintr-un ordin al lui Dimitrie Onciul, chiar și dosarele ulterioare au fost interzise la cercetare.

Enigmaticul asasinat din Dealul Mitropoliei căreia i-a căzut victimă întâiul prim-ministru al României, Barbu Catargiu, a intrat de aproape 150 de ani în rândul crimelor perfecte, din moment ce autorii direcți sau indirecti nu sunt cunoscuți nici astăzi.

Mihai Eminescu va avea *“amărăciunea că omorul lui Barbu Catargiu a rămas nepedepsit”* și că *“a murit asasinat pentru că a reprezentat tradiția în partea ei cea sănătoasă față cu înnoiturile descreierate”!*

La o zi după asasinat, Mihail Kogălniceanu, cu care Barbu Catargiu a avut numeroase dispute politice și oratorice, a știut să-i respecte valoarea, declarând: *“Deplâng, domnilor, asasinatul infam care a răpit țării un bărbat cel mai eminent.”*

De asemenea, un alt mare adversar politic, I.C.Brătianu, spunea: *“Barbu Catargiu făcea parte din acea aristocrație căreia nimeni nu-i poate contesta privilegiul științei, al capacității, al patriotismului și al devotamentului”.*

Restituirea pentru contemporaneitate a unei mari personalități a istoriei României, cu un talent oratoric uriaș, care îl așează între corifeii elocinței românești din toate timpurile, este mai mult decât necesară, iar Așezământul cultural-religios de la Maia tocmai acestui scop răspunde.

Așezământul cultural-religios de la Maia cuprinde o secție muzeală, **Biserica "Adormirea Maicii Domnului" cu cavoul familiei lui Barbu Catargiu, un mic parc dendrologic și ruinele castelului.** Inițiatorul și sufletul acestei instituții a fost preotul Alexandru Marinescu, iar inițiativa sa particulară a fost susținută de Consiliul Județean Ialomița, prin includerea așezământului în structura Muzeului Județean Ialomița.

Secția muzeală are o colecție de o mare valoare istorică, religioasă și artistică, strânsă prin strădania preotului Alexandru Marinescu, a fratelui acestuia, preotul Ion Marinescu de la Biserica Precupeții-Vechi din București și prin donații ale familiei Catargiu și ale descendenților către biserica din Maia. Printre cele mai semnificative piese ale colecției se remarcă aproape 100 de icoane (împărătești, de praznic, de casă), realizate în cele mai diverse tehnici iconografice: pictură pe lemn, metal, sticlă, goblen, cu ferecături din metal nobil și medalionul în diferite combinații, cromolitografii.

O parte din obiectele de cult sunt donate de familia Catargiu și poartă inscripția *“1862 iunie 8”*, semn de comemorare a tristei zi a asasinatului. Într-un sicriu în miniatură din sticlă se păstrează îmbrăcămintea lui Barbu Catargiu din ziua asasinatului. De asemenea, secția muzeală deține colecții de obiecte de cult ortodox, carte veche religioasă și laică, fotografii.

Biserica "Adormirea Maicii Domnului" din Maia este ctitoria lui Grigore Filipescu și a fost terminată în anul 1778 de fiul său Pană Filipescu, *“pentru pomenirea fiilor săi Pavel și Constantin, în zilele lui Ipsilanti-Voievod”.* Întreaga moșie a familiei Filipescu, care includea și un conac boieresc, castelul,

parcul și biserica, au fost ulterior cumpărate de familia Catargiu. În 1862, Ecaterina Virginia Barbu Catargiu a restaurat biserica în memoria soțului ei, Barbu Catargiu, donând bisericii numeroase obiecte de cult, care poartă inscripția *“1862 iunie 8”*. Între 1948 – 1952 biserica a fost reparată, iar pictura refăcută, prin contribuția enoriașilor parohiei.

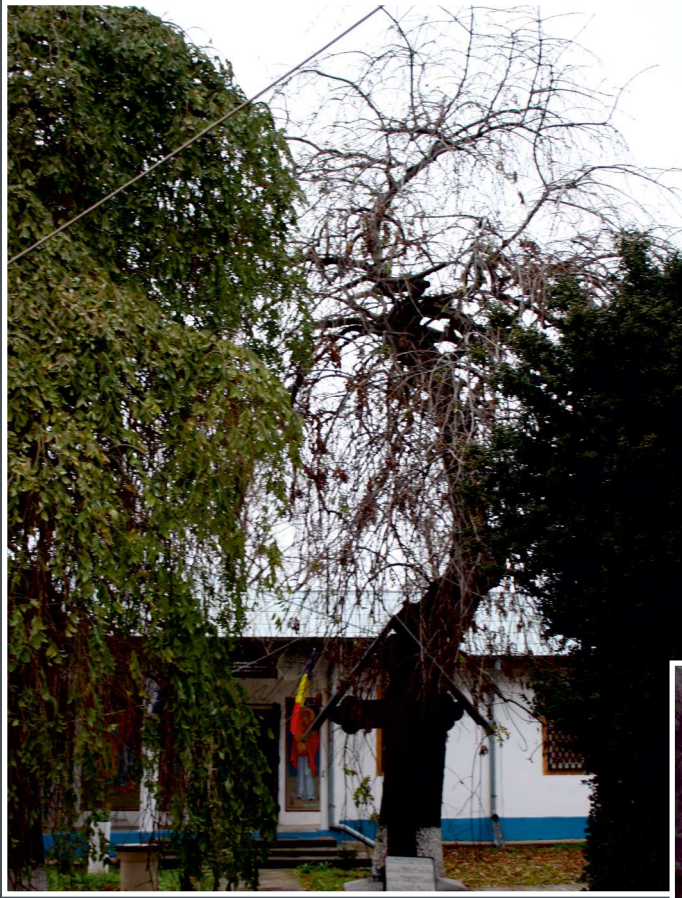
Biserica este înconjurată pe trei laturi de un zid vechi de cărămidă, iar pe a patra latură, de un gard de fier forjat.

În dreapta pronaosului bisericii este placa funerară, din marmură albă, a lui Barbu Catargiu, iar în stânga, printr-un gârlici, se ajunge în subsol, unde se găsește cavoul familiei, unde își află odihna de veci Barbu Catargiu și soția sa Ecaterina Virginia. Pe un perete al intrării în cavou este crucea despre care se spune că a fost trăsnită și năruită de pe biserică de o furtună izbucnită chiar în ziua de 8 iunie 1862, când complotiștii îl asasinau pe Barbu Catargiu la București.

Cu o vârstă de peste 150 de ani, arborii Sophora din curtea bisericii constituie și ei o atracție pentru orice vizitator.

Lângă incinta Așezământului cultural-religios de la Maia se află terenul pe care era construit castelul, din care nu au mai rămas decât o porțiune de zid și hrubele îngropate din subsol, iar la circa 100 metri de acest teren este parcul care mai poartă semnele unui trecut mareț.

Interesting is the fact that, when the public prosecutor G. Sachellarie required the interrogation of the chief police, Nicolae Bibescu, the public prosecutor I. Deșliu was took away from the case instantly, arbitrary and without any explanation, and the public prosecutor I. Șoimescu was charged with the case. At Cuza's orders this one ceased the investigation and declared closed the case of the assassination of Prime Minister Barbu Catargiu. The file created in 1862 disappeared, in archives only the files made in 1866 and 1869-1876 can be found. Also, according to a decision taken by Dimitrie Onciul, even the research of those files is forbidden.

The Maia cultural and religious establishment includes a museum section, the Church "Assumption of the Virgin", where the burial chamber of the Barbu Catargiu family is situated, a small dendrological park and the ruins of the castle. The initiator and the real soul of this institution was the priest Alexandru Marinescu, and his private initiative was sustained by the county council of Ialomița, by including the establishment in the structure of Ialomița County Museum.

The museum section owns a collection of huge historical, religious, and artistic value, collected by the hard work of the priest Alexandru Marinescu, his brother, priest Ion Marinescu from the Church Precupeții-Vechi of Bucharest and by donations from the Catargiu family and its descendants toward the Church of Maia. Among the most significant pieces of his collection there should be noticed almost 100 icons, (of the type that are placed at rood screen, for funerals and holidays, for inside the house) made in a large variety of iconic techniques: painted on wood, metal, glass, in gobelin tapestry, covered in noble metals or with the medallion made in different combinations, chromolithograph. A part of the religious items are donated by the Catargiu family and have engraved on them the inscription "June 8th 1862", a sign of commemoration of the sad day of the murder. In a miniature coffin made of glass there are kept the clothes that **Barbu Catargiu worn in the day of the assassination. The museum section also owns collections of religious orthodox items, ancient religious and secular books, photographs.**

The church "Assumption of the Virgin" from Maia is founded by Grigore Filipescu and was finished in the year 1778 by his son, Pană Filipescu, "for the commemoration of his sons, Pavel and Constantin, during the time of Ipsilanti-Voivod". The entire estate of Filipescu family, which included the boyar manor, the castle, the park and the church were

The mysterious assassination from Metropolitan Hill, who's victim was the Prime Minister of Romania, Barbu Catargiu can be counted of 150 years among the perfect crimes, since the direct or indirect authors are unknown even today.

Mihai Eminescu will state his sadness that "*the murder of Barbu Catargiu remains unpunished*" and that "*he was assassinated for representing what's best in the traditions against the mindless innovations*"!

A day after the murder, Mihail Kogălniceanu, who had numerous political and oratorical disputes with Barbu Catargiu shown the respect for his value, by stating "I mourn, gentlemen, the infamous assassination which leaved the country missing one of his best men."

Another political adversary, I. C. Brătianu, would also state: "*Barbu Catargiu was a part of that aristocracy to whom no one can contest its privileges, the aristocracy of science, capacity, patriotism and devotion*".

The restitution, nowadays of a huge personality of Romanian history, with a tremendous oratorical talent which place him among the leaders of Romanian eloquence of all times is more than necessary, and that's the purpose of the Maia cultural and religious establishment.

later bought by the Catargiu family. In 1862 Ecaterina Virginia Barbu Catargiu restored the church in the memory of his husband, Barbu Catargiu, and donated the church a lot of religious items that have engraved on them "June 8th 1862". Between the years 1948 – 1952 the church was repaired and the painting remade by the contributions of church's parishioners.

The church is surrounded on three sides by an old wall of bricks and on the forth side by a fence of wrought iron.

In the right of the narthex of the church is situated the funeral plaque of Barbu Catargiu, made of white marble, and in the right there's an entrance toward the burial chamber, underground, where Barbu Catargiu and his wife Ecaterina Virginia rest for the eternity. On a wall at the entrance of the funeral chamber is the cross about which it is said that it was hit by lighter and pulled down by a storm that started up in the day of June 8th 1862, when the plotter were assassinating Barbu Catargiu **in Bucharest.**

The Sophora trees, from the church's yard, older than 150 years, are also an attraction for any visitor.

Near the precinct of the Maia cultural and religious establishment there is the place where the castle used to be, the castle from which only a portion of the wall and the buried subterrane remain, and at a distance of 100 meters from that land there is the park which still shows the signs of a great past.